

Тогасъ Жиралда, съ строшено сърце, паднѣ на краката му, които омокря съ сълзѣтъ си, и когато сынѣ ѣ я подигнѣ и стиснѣ въ пригрѣдкѣтъ си, рыданіята ѣ заглушихѣ гласа ѣ! Тѣй щото нищо друго не можѣше да продума освѣнѣ «Сыне мой . . .» и не са насыщаше да го глѣда, да му са чуди и да го цалува!

« Нека умрѣ, думаше тя, сега; видѣхѣ пакѣ сына си . . . сынѣ ми ма прости!

— Ами мене? рече свѣнливо бабичката, която до тогасѣ стоеше далечѣ въ единѣ кѣтъ като забравена отѣ другѣтъ?

— Тебе! моя бабо» рече Пикильо кротко.

— Бѣдната бабичка полудѣ отѣ радость като чу тѣй названіе.

« Но трѣба да простиѣ и тебе, защото каквото си сторила, сторила го си, както казвашѣ, за доброто ми, за да получѣ подобро въспитаніе и наченвамѣ да вѣрвамѣ че си имала право. А! ако да бѣше благополучна и богата, работата друга щѣше да бѣде; ще прѣзирахѣ наслѣдството Ты си бѣдна, имашѣ нуждата ми членѣ си отѣ челядѣта ни сѣдни слѣдователно, бабо, и да поприказваме за нашѣтъ работы. »

Урака прѣблагодарна отѣ тѣй, станѣ пакѣ безгрижна и весела като понапредѣ; но Жиралда не говореше вече тя глѣдаше на сына си безѣ да мигне! и стискаше рѣката му въ своитѣ.

« Майко, рече Пикильо; не съмѣ много напреднѣлѣ въ свѣта, защото едва днесѣ са наченва щастіето ми! Бѣхѣ са рѣшилѣ да работѣж за мене си! сега ще работѣж за двоица ни. »

И като чу, че госпожа Урака постенѣ, той приложи като я изгледа:

« За трима ни! »

Бабичката въспріе пакѣ веселѣя си видѣ и слушаше внука си който думаше слѣдующето.

« Немамѣ нищо! нито една пара доходѣ но имамѣ добро мѣсто и добры пріатели »

И същовременно той си припомни Аиша и вѣздѣхнѣ.